

DÉRY ISTVÁN: ÁSATÁS

Baka István

Isten fűszála

József Attila emlékének

Nézem, ahogy a nyári alkonyat
piros tehénnyelve elnyalja a
fény sötömbjét, és lassan rám tapad
cserpep ajkakkal az éjszaka.

Micsoda szomjot kell majd oltanom
a véremmel! Ostoba, hogy hitettem,
hogy én vagyok e világ szomja. — most
látom már: félhold-szarvat hord az Isten.

s ratanyomában összegyűlt esővíz
a tenger, kérdőzése ritmusára
váltakozik a nappal és az éj. s mint
vakondtúrásra, lép egy-egy világra.

Nem tudtam én, hogy nyáluszályaként
leng a Tejút... De most mindent megérték.
Sötét van, és Isten fűszála, én,
ringok puha alsóajkán az éjnek.